

HODINOVÁ SKRINKA

Je to šachová figúrka zo slonoviny,“ vysvetľoval Frank. „Veža.“ „Čo dokáže?“ spýtala sa Magda a dychtivo sa naklonila na stoličke dopredu v túžbe dozvedieť sa viac. Pozorovala, ako Frank zvrátil obočie – robil to vždy, keď sa mu nepozdávala niečia otázka.

Všetky nepoznatelné predmety niečo robili: išlo o obyčajné, každodenné predmety, ktoré umožňovali tým, čo ich vlastnili, vykonávať nezvyčajné a mimoriadne veci. Takýchto predmetov sa počas existencie Spoločenstva objavilo niekoľko – niektoré sa našli vďaka cieľavedomému pátraniu, na iné sa natrafilo úplnou náhodou na tých najnepravdepodobnejších miestach alebo za tých najnečakanejších okolností. A teraz sa táto zbierka, archív Spoločenstva, nachádzala v skrýši suterénu pod Kníhkupectvom na Bell Street, bezpečne chránená pred svetom.

„Netuším,“ odpovedal Frank. „To, čo dokáže, nie je podstatné.“

Na muža, čo zodpovedá za starostlivosť o magické predmety, Franka prekvapivo nezaujímalo, čo dokážu – a to Magdu často privádzalo do zúfalstva. Ako môže niekto nechcieť vedieť o mágii? Magda si predstavovala, že keby vlastnila zbierku magických predmetov, strávila by všetok čas ich skúmaním a experimentovaním, nie tým, že by ich držala zamknuté mimo dohľadu.

„Ako o nej vôbec vieme?“ spýtal sa Will.

Frank sa uvoľnene oprel v kresle a Magda počula, ako si ťažko povzdychol, akoby ho staré telo bolelo. „Aj preto sme tu,“ priznal Frank. „Pretože niekto porušil tajomstvo Spoločenstva.“

„Čo prosím?“ vyhrkla Magda.

Spoločenstvo nepoznatelných predmetov bolo tajným združením, ktoré vytvoril Arthur Simpson, Frankov starý otec, spolu s tromi priateľmi v 40. rokoch 20. storočia. Odvtedy sa toto tajomstvo odovzdávalo iba v rámci štyroch rodín a o Spoločenstve mali naraz vedieť najviac štyria žijúci ľudia. Arthur Simpson dal magickým veciam názov „nepoznatelné predmety“, pretože ich nebolo možné pochopiť, a spolu s priateľmi vytvoril štyri pravidlá, ktoré mali riadiť činnosť Spoločenstva – pravidlá, ktoré Frank dodnes jeho členom pravidelne pripomínal:

Po prvé, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva musia byť chránené pred tými, ktorí by ich mohli chcieť zneužiť.

Po druhé, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva musia zostať utajené pred svetom.

Po tretie, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva sa nesmú používať, okrem prípadov, keď ich členovia Spoločenstva použijú na zabezpečenie iných nepoznatelných predmetov.

Po štvrté, rozhodnutia o nepoznatelných predmetoch, ktoré vlastní Spoločenstvo, musí prijímať Spoločenstvo ako celok.

Kým Magda vstrebávala nové informácie, Frank si zložil okuliare a vytiahol z vrečka vreckovku, aby si ich utrel. „Nebojte sa, nebol to ani jeden z vás,“ uistil ich.

„Tak kto potom?“ spýtala sa Magda.

Frank ukázal okuliarmi, ktoré práve čistil, na Willa. „Willov otec,“ odvetil. „Ellery Pinn.“

Magda sa s Willovým otcom – doktorom Ellerym Pinnom – stretla len párkrát, zakaždým len na chvíľu a ešte predtým, než vôbec niečo vedela o Spoločenstve. Pamätala si muža, ktorý sa veľmi

podobal Willovi: drobný, nízky, s blond vlasmi a s takou rezervovanou povahou, až pôsobil spoločensky neohrabane.

„Môj otec?“ spýtal sa Will. Z líc sa mu vytratila aj tá trocha farby, čo tam dovtedy mal, a Magde v tej chvíli pripomínal vzorného školáka, ktorého prichytil riaditeľ pri niečom, čo by nemal robiť.

„Tvoj otec často cestoval do Hongkongu, však?“ spýtal sa Frank. „Nebol tam pár rokov pridelený k nejakému výučbovému zdravotníckemu zariadeniu?“

Will sa nad otázkou chvíľu zamyslel a Magde sa zdalo, že sa príliš nehrnie odpovedať. „Áno, myslím, že áno.“

„Spriatelil sa tam s niekým?“ pokračoval Frank. „Spomínal niekoho?“

Will stisol pery a oči uprel na dosku stola. Keď znova prehovoril, znelo to takmer ako šepot. „Môj otec toho nikdy veľa nespomínal; aspoň nie mne.“

Po tejto odpovedi nastalo ticho a Magda sa začala nervózne ošivať, zrazu nesvoja z Willovej nezvyklej úprimnosti. Pozrela na Franka, no starý muž si ďalej utieral okuliare a mlčal.

„Čo sa deje, Frank?“ naliehala, snažiac sa dostať k jadru veci.

„Kontaktoval ma mladý muž,“ vysvetlil Frank, keď si nasadil okuliare naspäť na nos. „Pán James Wei z Hongkongu. Tvrdí, že je synom priateľa Elleryho Pinna a zdá sa, že vie o Elleriho úmrtí spred niekoľkých rokov. Preto sa mi ozval. Nejakým spôsobom sa dozvedel o Spoločenstve a o tom, čo robíme, a myslí si, že našiel magický predmet.“

Frank neisto pokrčil plecami a nič viac už nepovedal. Pohľadom prechádzal medzi Magdou a Willom, akoby čakal, že niekto z nich prehovorí. Magda sa zvalila na operadlo stoličky, pričom v ruke stále držala hrnček. Postrehla, že Frankovi prekáža, že niekto pozná ich tajomstvá, a jeho nespokojnosť visela vo vzduchu a kazila atmosféru.

„No nie je to predsa Willova vina, však?“ ozvala sa napokon. „On tie tajomstvá neprezradil.“

„Doktor Dennis Wei,“ pokračoval Frank a pozrel na Willa. „To je meno otca toho muža. Hovorí ti to niečo?“

Will pomaly pokrútil hlavou. „O otcových priateľoch neviem nič.“

Frank nespokojne zahundral a oči neprestajne upieral na Willa. Magda čakala, čo sa bude diať; zamračene prechádzala pohľadom z jedného muža na druhého. Mala dojem, akoby sa rozprávali o niečom, o čom ona nemala ani potuchy, akoby ju vynechali z rozhovoru, hoci tam sedela hneď vedľa nich, a to ju hnevalo.

„Neviem, čo odo mňa chceš počuť, Frank,“ so sťažnosťou v hlase napokon prehovoril Will. „Ja som tomu mužovi nič nepovedal. Bol to môj otec. Vykop jeho kosti a mrač sa na neho, ak ti to pomôže cítiť sa lepšie.“

Frank si pretrel tvár a posunul si okuliare vyššie na nose. Potom vstal a prešiel k malej chladničke, zatiaľ čo Magda sledovala, ako sa Will zosunul v kresle. Frank si vzal sušienku a kým sa vracal ku stolu, začal ju chrúmať. Omrvinky mu padali na sveter a Magda si všimla, že v druhej ruke drží fľašu limonády. Frank vždy miloval sladké nápoje; Magda bola presvedčená, že práve to bol jeden z dôvodov, prečo ho ako dieťa rada navštevovala so svojou matkou – v jeho chladničke sa vždy našli fľaše šumivej limonády, višňového nápoja alebo Coca-Coly. „Tieto sušienky mimochodom nie sú vôbec lacné,“ povedal Willovi. „Kupujem ich v supermarkete Waitrose. Špeciálne pre členov Spoločenstva.“ S prasknutím a zasyčaním otvoril limonádu a poriadne si z fľaše odpil.

„Je dôveryhodný?“ spýtala sa Magda Franka, keď preglgol. „Ten James Wei?“

Frank prikývol. „Pokiaľ viem, tak áno. Pokúsil som sa preveriť si ho. Vrazil, že Ellery a jeho otec boli pred rokmi priatelia. Dokonca mi poslal fotografiu, na ktorej sú spolu.“ Vytiahol z vrecka mobil a chvíľu sa s ním pohrával, potom ho podal Willovi. „Pozri.“

Will zažmurkal na displej. „Áno, to je môj otec.“